

יבית אומר

עלון שבועי לכבודו של רבנו הגדול
מרן רבי **עובדיה יוסף** זצוק"ל

ערב ראש השנה

תשרי תשפ"ז

גיליון מס' 615

דבר העורך הרב יצחק בר זכאי

בראש השנה כל באי עולם עוברים לפניו כבני מרון (משנה ר"ה ט"ז)
ובגמ' דף י"ח: מהו כבני מרון? וג' ביאורים נאמרו:

א. כבשים היוצאים בפתח קטן זה אחר אחד, וכשיוצא העשירי
מכה עליו ואומר שהוא קודש.

ב. כמעלות מרון צרות - מדרגות: שעוברים בו בני אדם
אחד אחד

ג. כחיילות בית דוד שמונים אותם אחד אחד בטרם צאתם
למלחמה

וביאר ר' חיים מואלוזין זצ"ל: ג' הביאורים הנ"ל,
באים ללמדינו על ג' הנהגות בעולם

א. כבשים שמכים עליהם ואומרים עשירי קודש - ללמד
לשמור על כח הדיבור שבכוחו להפוך עולמות.

ב. כמעלות ומדרגות - ללמד שהאדם נידון לפי מדרגותיו,
שהרי אינו דומה עשיר הנותן שקל לצדקה לאברך הנותן
שקל לצדקה.

ג. כחיילות בית דוד - ללמד שאינו דומה חייל פשוט שעוזב את
המערכה, לרמטכ"ל שעוזב את המערכה, ככל שהאדם גדול
יותר כובד האחריות מוטלת עליו וכל מעשה שלילי שיעשה
יגרום לחילול ה'.

את כולם דנים ביום הנורא יום המשפט, לפי יכולתו,
כוחו והשקעתו של האדם,

אם נשקיע את כל יכולתנו להתקדם בימים אלו ולשנות את
דרכינו הרי שנזכה לכתיבה וחתימה טובה ושנה מבורכת.

שבת שלום!

שנה טובה ומבורכת!

שעון קיץ:

שקיעת החמה - 18:53

נץ החמה - 6:20

10:25 ק"ש: מג"א - 8:47 הגר"א - 8:25

סוף זמן תפילה: הגר"א - 10:28

צאת שבת - 19:24

זמן ר"ת במוצ"ש - 20:11

הזמנים הם לפי אופק ירושלים

פנינים מתורתו על פרשת השבוע

לא יאבה ה' סלח לו (כ"ט, י"ט)

כתב מרן זיע"א: על האדם ליתן דין וחשבון לפני הקב"ה גם אחר
פטירתו אם נמשך חטאו בעתיד, וכגון אדם שבנה תיאטרון שמשדרים
בו תועבה, או אדם אפיקורס שחיבר ספר מינות וכפירה ורבים החטיא
לאחר מותו יותר מאשר בחייו, אף שבשעת מיתתו דנו אותו לגיהנם
כראוי לו מ"מ בכל ראש השנה שבים לדונו על כל מעשהו שהצמיח,
וזוהי עבירה שעושה פירות וחוזרים ופוסקים להעמיק לו גיהנם,
אוי לו שחטא והחטיא את הרבים לדורי דורות.
(ענף, עץ אבות עמ' קס"ט)

ושבת עד ה' אלוהיך (ל', ב')

כתב מרן זיע"א: נאמר בפסוק שובה ישראל עד ה' אלוהיך,
ואמרו חז"ל (יומא פ"ו) גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד,
ולכאורה יש להבין מדוע שינו חכמים ואמרו עד כסא הכבוד
והרי בפסוק נאמר: עד ה'
ותירץ: דהנה ידוע כי בכסא הכבוד חקוקים אבותינו הקדושים:
אברהם, יצחק, ויעקב, וברגל הרביעית - דוד, ובודאי כשחטא דוד
(עם בת שבע) לא היה ראוי ח"ו לתיתו רגל המרכבה ובזכות התשובה
האמיתית שעשה זכה לשוב ולהיות עם האבות בכסא הכבוד,
ולכן אמר: גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד, רצונו לומר שנלמד
מדוד סמל התשובה שהגיעה תשובתו כל כך עד שדמותו נחקקה שוב
בכסא הכבוד.

(מאור ישראל - דרושים עמ' ל"ז)

ושבת עד ה' אלוהיך (ל', ב')

הסביר מרן זיע"א: נאמר השבינו ה' אליך ונשובה חדש ימינו כקדם:
קדם הוא ראש תיבות - קין, דוד, מנשה,
קין - שפך דמים הרג את הבל אחיו ושב בתשובה ונתקבל תשובתו,
דוד - נכשל בבת שבע ולפי דרגתו נחשב לו כאילו נכשל באסור עריות,
אך עשה תשובה ונתקבלה תשובתו,
מנשה - עבד עבודה זרה, והכניס צלם להיכל להכעיס, אך עשה
תשובה ונתקבלה תשובתו.
ונמצא ששלושתם יחד עשו ג' עבירות החמורות שבתורה, שפיכות
דמים, עריות, עבודה זרה
וזוהו שנאמר תשב אנוש עד דכא, דכ"א הוא ראשי תיבות דם - דהיינו
שפיכות דמים, כוכבים - דהיינו עבודת כוכבים, אשת איש - דהיינו
גילוי עריות
לרמוז לנו שגם על עבירות חמורות כאלה יש תשובה אם יעשה כראוי.
(מתוך שיעור במוצ"ש ק)

ובלבבך לעשותו (ל', י"ד)

כתב מרן זיע"א: חקרו המפרשים - מדוע לא מברכים על מצות עשה
של התשובה,
ויש ליישב: ע"פ מה שכתב הבי"י (או"ח סי' תל"ב) שלא מברכים על
ביטול חמץ, משום שהביטול הוא בלב, ואין מברכים על דברים שבלב,
וא"כ גם התשובה עיקרה היא בלב, וכמש"כ הרמב"ם (הל' תשובה
ב', ב') ומה היא התשובה שיעזוב החטא ויגמור בליבו של יעשה עוד,
ויתנחם בליבו על שעבר ולפיכך אין מברכין עליה.

(מאור ישראל עמ' נ"ג)

ותלמודו בידו

השופר רומז אל השופר שהיה במתן מתן תורה, כמו שכתוב: ויהי קול השופר הולך וחזק מאוד, ולכן אסור להשיח בשעת תקיעות השופר, כי על אותה שעה כתוב במדרש (יתרו, פרשה כ"ט) שהיה כל העולם שקט, שור לא געה, חמור לא נער, סוס לא צנף, ציפור לא צפצף, מלאכים לא עפו, שרפים לא אמרו קדוש, וקול השופר נשמע מסוף העולם ועד סופו. **והשופר שהיה במתן תורה היה שופר אילו של יצחק**, והתקיעה בשופר של איל היא כדי להזכיר עקדתו של יצחק אבינו. נמצא שבתקיעת השופר נרמז גם כן שופר אילו של יצחק, וכן בשופרות של מוסף אנו מקדימים להזכיר שופר של מתן תורה. ולכן אין לדבר ולהשיח או להשתעל ברצון, וצריך להוציא כל כיחו וניעו שיש לו לפני כן, ולשבת בדומיה בעת התקיעות כדי לקיים מצוות עשה לשמוע קול שופר.

(מאור ישראל, דרושים עמ' ט"ו)

אמרו חז"ל (ר"ה טז): למה תוקעים ומריעים מיושב, וחוזרים ותוקעים מעומד, כדי **לערב את השטן**, ופירש רש"י: שכאשר ישמע השטן קול השופר ולבבו יבין איך ישראל מחבבין את המצוות, מסתמין טענותיו, ולא יכול להשטין.

והתוס' כתבו בשם הערוך דאיתא בירושלמי שכאשר שומע השטן קול שופר פעם אחת, נבהל ולא נבהל, וכאשר שומע קול שופר פעם שנית, אומר השטן שודאי **זהו קול שופרו של משיח**, שנאמר: והיה ביום ההוא יתקע בשופר גודל, ומבין שהגיע זמנו להתבטל מן העולם, ושוב אין לו זמן לקטרג על ישראל.

והנה השטן לא קטיל קני באגמא הוא, ולמה הוא נבהל בכל שנה ושנה? אלא שחושש מאוד כי הפעם הזאת יתעוררו ישראל על ידי קול השופר לחזור בתשובה, וממילא **קרב קיצו להישחט לפני הצדיקים** (כמובא בסוכה נב). והנה בדרך כלל תקיעת שופר היא תרועת מלחמה להזעיק ולהכין את כל אנשי הצבא על מפקידהם וקציניהם להקהל ולעמוד על נפשם, ולהתאזר בעוז ותעצומות נגד האויב המבקש את נפשם. **ואף השופר של ראש השנה** – יש בו סגולה זאת להתאזר ולהתאמץ בכל משך זמן מלחמת היצר הרע, ולשוב בתשובה, בבחינת ויהי קול השופר הולך וחזק מאוד.

(מאור ישראל דרושים עמ' י"ז)

כתב הגר"א (משלי ומובא באבן שלמה), ישנם שניים שלא נכנסים איתם לפני משורת הדין ונכנסים איתם בעומק המשפט ודנים אותם על קוצו של יו"ד. מי הם אלו?

האחד הוא בעל גאווה, השחצן והיהיר, שלא מוותרים לו על דבר ודנים אותו במשפט ובדין.

והשני הוא מי שלא נזהר בבין אדם לחברו, מפני שאיך אתה יכול לבקש שירחמו עליך אם אתה לא מרחם על אחרים? והרי זהו כלל גדול בידנו, שלפי המידה שאדם מודד, כך מודדים לו. ואמרו רבותינו (ראש השנה י"ז): למי נושא עוון? למי שעובר על פשע. אחד כזה שמתייחס לכולם בתקיפות והולך איתם ביד חזקה ומדקדק אחריהם בכל דבר, גם איתו ילכו כך וידונו אותו במידת הדין בכל חומר הדין. ואבוי למי שהקב"ה דן אותו בחומר מידת הדין בשעת הדין.

(מתוך שיעורו של רבי יעקב חיים סופר שליט"א)

סיפר מרן זיע"א

כשהיינו צעירים היה המורה שלנו שואל אותנו: אנחנו אומרים ריקנים שבך מלאים מצוות כרימון, אז איך אנחנו מתפללים שניהיה מלאים מצוות כרימון, וכי אנחנו רוצים להיות כמו **אלו הריקניים**? **אני הצבעתי** ואמר לי המורה תגיד תשובה: אמרתי לו, אנחנו כל שנה אומרים שנהיה מלאים מצות כרימון, וא"כ לאחר 70 שנה יהיה לנו **70 רימונים**. אבל אותם ריקנים אפילו לאחר 70 שנה ישאר להם **רק רימון אחד**. וא"כ יש הבדל בינינו לבין הריקנים.

(שמענו מפי קודשו)

מעשה רב

סיפר רבי משה חבושה שליט"א – ש"ץ של מרן בימים הנוראים מרן זיע"א היה מקפיד מאוד שלא להטריח את הציבור, והיה אומר לי להתפלל מילה במילה אבל מהר. פעם אמר לי מרן, למה אתה מאריך במנגינה של ברכת כהנים בראש השנה ויום הכיפורים למשך 5 דקות, והשבתי למרן כי כך המנהג ומרן השיב לי: אל תאריך ככה זה טורח ציבור **תתאר לך שאתה היית עומד במקום הכהן** עם ידיים למעלה 5 דקות, האם זה לא קשה? ומאז הפסקתי ועשיתי ניגון אחר קצר יותר.

עוד סיפר

בתקופה שהיה מרן הראשון לציון חולה בעיניים ובאותה תקופה היה מוסר את השעור בעצימת עיניים, באחד הימים ניגש אל מרן רופאו האישי וביקשו לעשות בדיקת עיניים ע"מ להקל עליו, ואכן נקבע תור לרופא עיניים.

וכשהגיע מרן לבדיקה התיישב מול לוח המספרים שמצוי אצל רופאי העיניים, ואז החל רופא העיניים לבקש את מרן לקרוא את המספרים בשורה הראשונה, **ומרן קרא את המספרים בצורה מדויקת**, ושוב מבקש רופא העיניים לקרוא את השורה השניה ומרן קרא, ואז רופאו האישי של הרב החל לצחוק ורופא העיניים שואל אותו מדוע אתה צוחק? והשיב לו הרופא ואמר לו:

תדע לך מיד שמרן נכנס לחדר שלך **הוא צילם בראשו את כל המספרים** שהופיעו על הלוח עוד לפני שהתיישב על הכסא, ועכשיו הוא אומר לך **את כל המספרים בעל פה**.

***פעם סיפר לי מרן זיע"א** על תקופת העוני שבה הוא גדל, ואמר לי – עלי נאמר 'מגביה שפלים עד מרום' ושאלתי אותו מה כבודו מתכוין? והשיב לי: עד החתונה אף פעם לא קניתי בגד חדש אלא קונה מאלטע זכן, ואמא שלי היתה תופרת ומתקנת את זה.

***כשהייתי בא** לנגן בביתו של מרן בהזדמנויות שונות, תמיד היה אומר לי: שים את העוד בצד, תיטול ידיים ותאכל, ובינתיים מרן היה מוזג ואומר לי עכשיו תאכל, ואח"כ תנגן.

***פעם שאל אותי מרן** מה לעשות על כאב גרון שהיה לו, ואמרתי לו יש איזה בית מרקחת שמייצר סירופ, שכבודו יקח את זה וזה יעזור, ומיד שאל אותי מרן, **ומה עם הכשרות?** בסוף התברר שלא השתמש בזה כנראה פחד מהכשרות.

***מרן היה בוכה** על עם ישראל, והרבה פעמים הגעתי אליו לנגן ולשמח אותו והיה בוכה ואומר, אני מצטער, היום אני לא יכול להיות איתכם אני זוכר **בזמן הסכם אוסלו**, מרן היה בוכה כל הזמן ולא הצלחנו להרגיע אותו.

***מרן זיע"א** כל הזמן היה מברך אנשים, לא ראיתי דבר כזה מימי חיי, אפי' חשמלאי או אינסטלטור כל הזמן היה מברך אותו. פעם הייתי איתו בכנס רבנים בצרפת בבית המלון, והיה נגן גוי, ומרן שאל אותו איך קוראים לך, והשיב: **אוסמא**, ומרן שאל אותו בחיך: אתה משפחה של אוסמא אלבו, והתחיל לברך אותו, אמרתי לו כבוד הרב: זה גוי, ואמר לי: לא חשוב וברך אותו. כמה פעמים היה שואל אותי מה שמו של הנגן הזה וברך אותו כול פעם ברכה אחרת, **זה פלא פלאות**, וגם היה מפרגן ואומר: אתה ניגנת יפה אתה עשית יפה.

***אני זוכר** שרבי בנימין גרגי זצ"ל (שהיה מקדים לפני שעורו של מרן) היה אומר כך: מיום ראשון ועד יום שישי לקראת שבת נכספה נפשי – זה הפיוט אומר, **ואני אומר**: מיום ראשון ועד יום שישי לקראת כבוד מורנו ורבנו נכספה נפשינו פתח פיך ויאירו דבריך.

***עוד סיפר**: באחד השנים בראש השנה תקעתי בסוף התפילה **תרועה גדולה** כנהוג וזה היה באורך של 50 שניות, ופתאום אני שומע את מרן זיע"א צועק לעברי מספיק די, מספיק די, והיו פעמים שמרן היה מביא עוד חזנים שיעזרו לי בתפלה, ואז שאלתי את מרן ואמרתי, אני יכול לעשות לבד לא צריך עזרה, ומרן סיפר לי על חזן בתורכיה שהיה עושה הכל לבד ול"ע אחרי יום הכפורים ניפטר, ואמר לי מרן: חביבי **תשמור על עצמך** מרן זיע"א היה חושש מעין הרע.

הלכות ראש השנה

* **מדליקין** נרות לכבוד ראש השנה, וצריך לברך אקב"ו להדליק נר של יו"ט, והנכון שלא לברך שהחיינו בעת ההדלקה, אלא יכונו לצאת ידי חובת שהחיינו ששומעים בשעת הקידוש.

* **מנהג ישראל** לאכול **בשתי הלילות** של ראש השנה מני פירות וירקות שיש בהם רמז לסימן טוב לכל ימות השנה, ולאחר שהתחילו בסעודה של ליל ר"ה ואכלו כזית פת, מתחילים לברך עליהם.

* **רשאי** כל אחד מבני הבית לברך בעצמו את ברכת פרי העץ על הפירות ואינו חייב לצאת ידי חובה דוקא בברכתו של בעל הבית.

* **נשים** פטורות ממצות שופר, מפני שהיא מצות עשה שהזמן גרמא, מ"מ הנהוגות לבא ולשמוע קול שופר יפה עושות ויש להן שכר מצוה, ואשה שקיבלה על עצמה מצות שמיעת שופר, ובכל שנה היתה באה לבית הכנסת לשמוע **ושנה אחת** נאנסה ולא באה אינה צריכה לעשות התרה, אא"כ רוצה לבטל מנהגה לתמיד צריכה התרה על שלא אמרה בלי נדר, ואם התכוין בעלה לפוטרה בהתרת נדרים שנוהגים לעשות בערב ר"ה אינה צריכה התרה.

* **מדליקין** נרות גם לכבוד היום השני של ראש השנה, ויש להעביר אש מנר שהודלק מערב החג ומברכים אקב"ו להדליק נר של יום טוב.

* **בקידוש** ליל שני טוב להניח לפניו פרי חדש לברך שהחיינו, ואם אין מצוי לו, אעפ"כ יברך שהחיינו.

* **מותר להוציא** אוכל מהמקפיא ביום הראשון כדי שיפשיר ויהיה מוכן ליום השני ואין זה נחשב הכנה, אך אסור להניחו על הפליטה ביום הראשון עבור היום השני.

* **מותר לרחוץ** כל גופו ביום טוב במים שהוחמו ע"י **דוד שמש** (ללא בוילר) באמבטיה שבביתו, אך יזהר מדיני סחיטה.

* **מנהג** טוב שלא לישון ביום ראש השנה, שכן נאמר בגמ' שמי שישן בר"ה ישן מזלו, והיושב בטל כישן דמי, ומי שאינו מבין בתלמוד ילמד בספר תהלים, ואם ראשו כבד עליו, יישן מעט **אחר חצות** היום, כדי שיתחזק לעבודת בוראו.

* **בשנה זו** שחל יום טוב שני של ראש השנה לאחר שבת, אסור לחמם מאכלים משבת (א' דר"ה) ליום טוב, אע"פ שמותר **להוציא** בשבת מאכלים מהמקפיא עבור יום טוב השני, אך **אסור לחמם** בשבת עבור יום טוב, אלא ימתין למוצאי שבת ואז יכול לחמם. וקודם שיחמם צריך לאמר "**ברוך המבדיל בין קודש לקודש**". וכן האשה קודם שתדליק נרות יו"ט תאמר "**ברוך המבדיל בין קודש לקודש**".

* **בשבת זו** יש לאכול סעודה שלישית לכתחילה עד שעה תשיעית (בערך שעה 4 בצהריים) ולכן יתפלל מנחה גדולה (2-1 בצהריים) ויסעדו קודם שעה תשיעית, כדי שיוכלו לאכול את סעודת יום טוב בלילה לתאבון, ובדיעבד יכולים לאוכלה גם לאחר זמן מנחה קטנה (5-6 בערב) אלא שצריך להקפיד לאכול מעט שהוא שיעור כביצה (60 גרם) עם נטילת ידיים וברכת המזון, וכל זה כדי שיוכל לאכול את סעודת יום טוב בלילה לתאבון.

* **אסור לערוך** את השולחן בשבת לסעודת יום טוב (שהוא יום ב' של ר"ה), וכן אסור לשטוף כלים בשבת לצורך יו"ט כיון שאסור להכין משבת ליו"ט, אלא לאחר שיצא שבת יאמר "**ברוך המבדיל בין קודש לקודש**" ויערוך את השולחן וישטוף את הכלים.

* **בשנה זו** שחל יו"ט שני של ר"ה לאחר השבת, מזכיר בברכת הקידוש חמש ברכות, וסימנך יקנה"ז

יין – ברכת בורא פרי הגפן.

קידוש – ברכת מקדש ישראל והזמנים.

נר – ברכת מאורי האש.

הבדלה – ברכת ברוך המבדיל בין קודש לקודש.

ז – ברכת שהחיינו

ומעיקר הדין יכול לברך ברכת מאורי האש גם על הנרות שהודלקו לכבוד יום טוב של ר"ה אך ראוי יותר להצמיד גפרור לנר של יו"ט ואז לברך עליהם, כדי שיברך על **אבוקה** (כמבואר ס"י רח"צ ס"ב) ולאחר שיברך ברכת מאורי האש יניח את הגפרור עד שיכבה מאליו ולא יכבהו בידיים ולא יזרוק אותו.

(חזון עובדיה ימים נוראים)

סיפור השבוע

סיפר מרן זיע"א:

שמעתי מפי מו"ר הגאון רבי עזרא עטיה זצ"ל – ראש ישיבת פורת יוסף, שסיפר כי הגאון רבי שלמה לניאדו – בעל שו"ת בית דינו של שלמה, שהיה רבה של חלב (ארם צובה), היה נוהג בראש השנה לעבור לפני התיבה כשליח ציבור, כי ניחן בקול ערב, נעים וזמירות ישראל, וגם היה תוקע בשופר, **וכן היה נוהג מידי שנה בשנה.**

כשהגיע הרב לזיקנה ושיבה הודיע לפרנסי הקהל שבאו אל ביתו לבקרו בשבת שלפני ראש השנה, שנבצר ממנו השנה להיות שליח ציבור ותוקע, מפני מצב בריאותו, נענו הפרנסים ואמרו: **אולי יואיל רבינו לומר לבנו** הרה"ג רבי אפרים – בעל שו"ת דגל מחנה אפרים, שהוא יעבור לפני התיבה ויתקע בשופר, כששמע כן רבי אפרים, בא לפני מרן אביו, ואמר: אבא, אני מוכן למלא את מקומך השנה, נענה הגאון לדבריהם ובירך את בנו בהצלחה.

בראש השנה הלך הרב בעל דגל מחנה אפרים לבית הכנסת, ועבר כשליח ציבור לפני התיבה, וכשעמד לתקוע, **נתבלבל קצת בתקיעות** אבל תיכף ומיד תיקן לעשות כדת, והנה בבוא ראשי הקהל אל אביו רבי שלמה לבקרו ולנשק ידיו כנהוג, שאל אותם איך היו התפלות? והשיבו בשבח התפלות הנפלאות שהתפלל בנו רבי אפרים כשליח ציבור, ושוב שאל אותם: ואיך היו התקיעות? על זה השיבוהו בשפה רפה, ומתוך תשובתם הרגיש שהתקיעות לא היו תקינות כל כך.

תיכף ומיד קרא לבנו רבי אפרים ושאל אותו על כך, והשיב לו כי היה אומר את נוסח היהי רצון שקודם התקיעות, וכשאמר ושלח מלאכך הקדושים הממונים על התקיעות, **עף אלי אחד מן השרפים והתייצב לימיני**, וכשראיתי את המלאך בא ועמד על ידי **נחרדתי מפניו ונתבלבלתי**...

שחק אביו רבי שלמה לשמע זאת, ואמר לו:

אתה הזמנת אותו ואתה מפחד וירא מפניו?

עד כאן שמעתי (מפי מו"ר רבי עזרא עטיה זצ"ל), ועל כגון זה אמרו: אשרי העם יודעי תרועה.

(מאור ישראל, דרושים עמ' י"ד)

שמעתי ממרן הרב שך זצ"ל

סיפר ר' ראובן קרלינשטיין זצ"ל:

אני רגיל לספר את מה ששמעתי ממרן הרב שך זצ"ל בהיותי אברך צעיר לימים.

היה זה בתאריך כ"ז באלול תשמ"ט, ימים ספורים לפני ר"ה **וכך הוא אמר:**

"הנה קרב ובא יום ראש השנה, יום הדין, ובודאי מחייב אותנו ביתר שאת וביתר עוז, להתעורר ולעשות תשובה.

"אבל איך עושים תשובה?" **שאג הרב שך** - "תשמעו ממני!

תשמעו עצה מאדם זקן! לאדם זקן יש נסיון!"

היינו בטוחים שהוא יגיד משהו כמו שכל אחד יקבל על עצמו

שמשעה 9 בבוקר ועד 1 בצהורים ללמוד בלי לדבר דברים בטלים...

אבל הרב שך הפתיע: "נקבל על עצמנו לברך ברכה אחרונה בכוונה! ואיך נעשה את זה? הרי לפעמים בעת הברכה, אנו עייפים, הראש לא מרוכז, המח לא צלול... מה נעשה?"

"נברך ברכת המזון מתוך סידור!", אמר הרב שך,

"זה יעזור מאוד לכוונה! לכו הביתה, תגידו לנשים ולילדים שלכם,

שמהיום והלאה מברכים ברכת המזון מתוך סידור!

אני מבטיח לכם שאם נקבל זאת על עצמנו יעשה רעש גדול בשמים!

יכריזו עלינו בשמים 'פלוני עשה תשובה!' 'פלונית עשתה תשובה!'

אם נבא ליום ר"ה עם קבלה קטנה זו – זוהי תשובה!"

"הנביא אומר: 'קחו עמכם דברים ושובו אל ה'''"

סיים הרב שך את דבריו - "עלינו לקחת עמנו דבר אחד קטן

וללכת איתו הביתה... וללכת איתו 'עד הסוף'... ולבא איתו בר"ה ...

תשמעו ממני עצה: 'קחו עמכם דברים' -

קחו עמכם את הקבלה הזו, ואיתה תלכו הביתה..."

אברך אחד הגיע לרבי מיכל יהודה ליפקוביץ זצ"ל ימים ספורים לפני

יום כיפור, ואמר לו כי כבר שנים הוא משתדל לקיים את הקבלה הזו

שהמליץ הרב שך, והוא מעוניין להתחזק ולקבל על עצמו קבלה נוספת

שראש הישיבה יציע לו.

רבי מיכל יהודה השיב לו: "האם שמת לב איך אנחנו מברכים ברכת

'אשר יצר?' הנה אני נמצא כאן בישיבה ורואה את הבחורים שנוטלים

ידיים ביציאתם מהשרותים, ובעודם צועדים בחזרה לכיוון ביהמ"ד

הם ממלמלים את הברכה..."

וכי אשר יצר היא 'תפילת הדרך'? שאומרים אותה באמצע הדרך?

הרי בשעת ברכה אסור לעשות שום פעולה! מדברים עם המלך!"

כדאי שנקבל על עצמינו - סיים ר' מיכל יהודה - לפחות פעם ביום,

לעמוד מתחילת הברכה ועד סופה, ולומר גם את הברכה הזאת מתוך

סידור, במתינות."

רבותי!

אי אפשר לבא ליום כיפורים בידיים ריקות! א"א להגיע לתפילת נעילה,

שעת החיתום, בלי שקבלנו על עצמינו קבלה אחת של תשובה. לא

בשמים היא! **לא מבקשים מאתנו לקבל דברים גדולים!**

אם נבא עם ברכת המזון מתוך סידור או ברכת אשר יצר מתוך סידור

נוכל להגיד: ריבונו של עולם! **התקדמנו במשהו!** עשינו משהו

"למענד אלוקים חיים"